

A DAVID ROSENTHAL

*Poeta nord-americà, traductor del Tirant a
l'anglès, que, frèvol i malalt de mort, ha vingut
de Nova York a Barcelona a dir el seu darrer
adéu a Catalunya i als seus amics catalans*

La nit omple amb tendresa tot racó,
ara que marxes.
Fuig la ciutat que estimes
i aquest dolor nocturn ho emplena tot.

Qui sap on vas, amic? Són tan incerts
el nostres passos!
Si jo no sé tan sols si amb aquest vers
arribo a l'hora!

Viure, qui sap quant:
tant se me'n dóna.
Incert tu, incert jo, potser sols resta
en el nostre futur una claror:
vida viscuda.

Vida viscuda i l'esplendor silent
de l'hora calma,
i els records i els amors que el vent suau
s'enduu, lentíssim.

Barcelona 2001

PLORS NOCTURNS SOMORTS

Els plors d'amor travessen mes parpelles,
de vessall ardentíssim de la nit.
Tu dorms al meu costat, serena:
ni sobresalts ni angúnies no torben
el son pausat, el respirar lleuger.
I les meves entranyes es retorcen
perquè no goso destorbar els instants
en què no vius la inquietud del dia,
i el meu amor es consumeix per dintre
d'un foc cendrós de passió fallida.
Ploro d'amor amb bolquer de tenebra:
no goso rompre l'embolcall i sento
l'agredolç desesper del foc que em crema,
absent tu de la brega i de la joia,
mentre sento planar ocells de la pena
ran del teu son i de la meva angoixa.
Et deixaré dormir, tranquil·la i pura,
el son dels innocents i dels magnífics.
O amor! O vida! O estimada Hortènsia!

Barcelona, 15 de setembre de 2005

ADÉU PERÒ NO ADÉU

Te n'has anat serena en el taüt
de fusta clara, tal com tu el volies.
Ulls verd oliva, que ha tancat el vel
desolador de la Desconeguda,
no em mirareu mai més, brillants, feliços.
Amor, dolor, espina clavada endins
de la meva carn vella, nua i tova.
Record de tu, velleta fràgil, pura,
crescudà ran del mar i de la sorra
i armada d'un somrís tenyit de llum
que escampava tot núvol de tenebra.
Te n'has anat i una cortina grisa
em separa de tu dintre la tomba:
record teu, font de plor i d'amarg somriure.

Barcelona, 4-5 de novembre de 2005

SOL I VERN

Ara sóc sol i vern, lluny d'esperança
d'instants feliços sense tu, desert
de tot bé, eixut de qualsevol gaubança.
Voltat de solitud, em dreço, ert,
sotjant lluny l'horitzó en el qual descansa
el futur desolat i on, acomplert
viatge, albiro una sola alegrança
en embolcall esparracat i incert:
retrobar-te, perdut amor fidel,
sota la llum qui sap si d'un estel
o en la sospita d'una nova albada.
I al dessota de ma túnica de dol
només puc entreveure un sol consol:
fondre'm de nou amb tu en una abraçada.

Barcelona, 16 de novembre de 2005

QUAN CAU LA FOSCA

Quan cau la fosca en el nostre jardí
enyoradís de les teves petjades,
recordo el bes que cada nit et feia
i m'adormo tot las al llit de noces,
buit del teu cos, perduda l'esperança.

Barcelona, 26 de novembre de 2005